

Arrest

**nr. 156 943 van 25 november 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2015 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Hanne VANDER VELPEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Charlotte MUSSEN, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De in de aanhef van dit arrest vermelde bijlage 13 septies vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 06.09.2014 (onder alias El Mansouri karim), 08.05.2015 en op 27.08.2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 06.09.2014 werd betrokkene door de politie van PZ Brussel west aangetroffen in illegaal verblijf en werd hem een bevel betekend om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen. Hij trachtte toen de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse naam op te geven, met name Karim El Mansouri.

Op 13.04.2015 deed betrokkene te Westerlo een verklaring van wettelijke samenwoning met een Nederlandse-Belgische onderdane (De Win, Margareta geboren op 05.07.1963). Op 20.07.2015 weigerde de gemeente Westerlo deze wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Turnhout, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevrouw

De Win Margareta niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Mevrouw De Win Margareta wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Op 08.05.2015 werd aan betrokkene nogmaals een bevel betekend om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen.

De aanvraag tot vestiging die betrokkene indiende in functie van samenwonen met Mevr De Win, werd op 06.08.2015 geweigerd aangezien de registratie van deze wettelijke samenwoning geweigerd werd en betrokkene dus niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van art 40 van de wet van 15.12.1980. Deze beslissing (bijlage 20) is op 27.08.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding (...)

1.2. De in de aanhef van dit arrest vermelde bijlage 13 sexies vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bestreden bijlage 13 septies dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding

2.2. Er worden geen middelen ontwikkeld tegen de tweede bestreden beslissing. Immers beperkt verzoeker er zich toe te stellen in fine van zijn verzoekschrift onder het kopje “ *vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod*” dat er geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering en dat aangezien deze beslissing volgens zijn oordeel dient geschorst te worden, ook het inreisverbod dient geschorst te worden. Aangezien zoals uit onderstaande bespreking blijkt, de eerste bestreden beslissing niet geschorst wordt, is er geen grond om de tweede bestreden beslissing te schorsen.

2.3. Verzoeker kan ter terechtzitting niet dienstig opwerpen dat de middelen die opgeworpen worden tegen de eerste bestreden beslissing ook worden opgeworpen tegen de tweede bestreden beslissing. Dit vindt geen steun in het verzoekschrift waar duidelijk een onderscheid gemaakt wordt tussen de vordering tot schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten en de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod.

De opgeworpen excepties in de nota van de verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot vasthouding en het inreisverbod zijn gelet op het gestelde in de punten 2.1. t.e.m. 2.3 dan ook prima facie gegrond.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals

gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 74/13 vreemdelingenwet bepaalt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het **gezins- en familieleven** en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”(eigen onderlijning)*

Met andere woorden moet de verwijderingsbeslissing genomen worden rekening houdende met de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing kan echter niet worden afgeleid of verweerster dergelijk onderzoek wel heeft gevoerd of dat zij een afweging heeft gemaakt van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 vreemdelingenwet, in casu het belang van verzoekers gezinsleven.

De bestreden beslissing vermeldt hierover enkel het volgende:

“ Op 13.04.2015 deed betrokkene te Westerlo een verklaring wettelijke samenwoonst met een Nederlands-Belgische onderdane (De Win Margareta geboren op 05/07/1963). Op 20.07.2015 weigerde de gemeente Westerlo deze wettelijke samenwoonst te registeren die niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoonst vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Hoedanook, toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. De Win niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Mevrouw De Win Margareta wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”

Op geen enkele manier hield verweerster rekening met het gegeven dat :

- 1.Door verzoeker en diens partner beroep werd aangetekend tegen de weigering wettelijke samenwoonst en voor behandeling staat op 14.01 as. voor de Familierechtbank te Turnhout;*
- 2.Het feit dat verzoeker werd aangehouden op het adres van zijn partner is bovendien een indicatie dat er wel sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verweerster wist klaarblijkelijk zeer goed dat verzoeker nog steeds een gezin vormde met zijn partner en diens zoon en op haar adres verbleef.*

3. De partner van verzoeker fulltime tewerkgesteld is als leerkracht in Westerlo en nog een inwonende zoon heeft die studeert en die ook deel uitmaakt van het gezin van verzoeker;

Verzoeker en diens partner hebben onmiddellijk beroep aangetekend tegen de weigering wettelijke samenwoning op 7 augustus 2015 omdat zij van mening waren dat de beslissing uiteraard onterecht was genomen, doch ook dat absoluut geen onderzoek was gedaan door de Ambtenaar naar de oprechtheid van hun relatie. De weigering tot registratie van de wettelijke samenwoning is enkel gebaseerd op de interviews van partijen. Verder onderzoek zoals samenwoningcontroles of bevraging van getuigen zoals familieleden of kennissen werden niet uitgevoerd. Verzoeker is van mening dat hij een reële kans maakt een positief resultaat te behalen in zijn beroepsprocedure en voegt de door zijn raadsman opgestelde conclusie met bijhorende stukken ter staving van de persoonlijke elementen in zijn dossier.

(**stuk 4**)

Ook verweerster bespaarde zich de moeite enige controle te doen naar de oprechtheid van het gezinsleven van verzoeker met diens partner en zoon. Zij motiveert enkel dat de weigering van de Ambtenaar om de wettelijke samenwoning te registreren een contra-indicatie uitmaakt van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, zonder zich verder te informeren. Hoewel uit de aanhouding van verzoeker zelf al bleek dat verzoeker kon aangetroffen worden op het adres van zijn partner.

Verweerster werd bovendien van bovenvermelde informatie nogmaals op de hoogte gebracht bij schrijven dd. 18/11/2015. Ook werd telefonisch contact opgenomen met de opgegeven contactpersoon, Mevr. Annick Van Den Brouck, doch deze liet verstaan dat de gegeven informatie geen invloed zou hebben op de genomen beslissingen en dat zij niet bereid waren hun beslissingen te herzien. De beroepsprocedure voor de Familierechtbank werkt immers niet schorsend zodat verzoeker het resultaat van zijn beroepsprocedure maar moest afwachten in land van herkomst.

Zoals blijkt uit de conclusie voor de Familierechtbank in Turnhout heeft verzoeker reeds meer 4 jaar een relatie met zijn partner en woont hij sinds een zevental maanden in België ook effectief samen met zijn partner en diens zoon, Thomas. (**stuk 5**) De partner van verzoeker maakte met haar kinderen al een hele strijd door nadat zij haar echtgenoot verloor aan kanker in maart 2009. Zoon Thomas stelt het nu 6 jaar zonder vaderfiguur.

Verzoeker heeft enorm zijn best gedaan om te worden aanvaard door de kinderen van zijn partner, wat niet evident was gelet op hetgeen zij hebben meegemaakt in het verleden. De samenwoning met de nog enig inwonende zoon van Mevr. De Win verliep zeer goed, zij kwamen goed overeen en hadden een goede verstandhouding.

De plotse aanhouding van verzoeker in het thuismilieu, de mogelijke repatriëring en de onzekerheid over een mogelijke terugkeer en/of verblijf naar/in België (gelet op het opgelegde inreisverbod van maar liefst drie jaar) zijn dan ook zowel voor Thomas als voor verzoeker en diens partner een harde klap.

Verweerster heeft op geen enkele manier rekening gehouden met de impact van de door haar genomen beslissingen op Thomas, noch heeft zij rekening gehouden met de hangende beroepsprocedure voor de Familierechtbank in Turnhout, noch met het gegeven dat een gezinsleven in Marokko absoluut onmogelijk is, gelet op het feit dat de partner van verzoeker een fulltime job heeft in België, nog een inwonende zoon heeft die hier schoolloopt (zie universitaire studies aan de Universiteit Antwerpen- **stuk 6**) en met het feit dat noch haar zoon, noch zijzelf de Arabische taal machtig zijn, noch met het feit dat verzoeker werd aangetroffen op het adres van zijn partner wat wel een indicatie is dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker is dan ook van mening dat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.3.2.2. Verzoekers kernbetoog is dat er geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven zoals artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het voorschrijft. Gelet op wat in de eerste bestreden beslissing kan gelezen worden, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven. Immers motiveert de verwerende partij op uitgebreide wijze aangaande verzoekers band met M. D.W., zijn Nederlandse- Belgische vriendin.

3.3.2.3. Waar verzoeker erover valt dat de eerste bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat hij en zijn vriendin een beroep hebben aangetekend tegen de beslissing van de gemeente Westerlo

van 20 juli 2015 tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning die aangegaan werd op 13 april 2015, dient de Raad op te werpen dat het instellen van een dergelijke niet schorsende procedure niet maakt dat verzoeker een legale verblijfssituatie heeft, noch dat de eerste bestreden beslissing daardoor geen uitvoering kan kennen. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek.

3.3.2.4. Verzoeker kan in onderhavige procedure niet dienstig kritiek uiten op de beslissing van de gemeente Westerlo van 20 juli 2015 tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning. De Raad heeft in dit verband geen rechtsmacht en dergelijke kritiek kan aan bod komen bij de familierechtbank. Verzoeker kan evenmin dienstig gaan speculeren op een positieve uitkomst van zijn beroep dat ingesteld werd bij de familierechtbank en de in dit verband eigen opgestelde conclusies voor waar aannemen.

3.2.2.5. Er kan aangenomen worden dat een beslissing om een verklaring van wettelijke samenwoning niet te registreren niet ipse facto inhoudt dat er geen sprake zou zijn van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn vriendin. De verwerende partij heeft blijkens de bestreden bijlage 13 septies haar beoordeling inzake verzoekers gezinssituatie ook niet beperkt tot de vaststelling dat deze beslissing een contra-indicatie is inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en heeft verdere afwegingen gemaakt hieromtrent.

3.3.2.6. Het uitgangspunt is derhalve dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn vriendin. Nagegaan dient te worden of de bestreden bijlage 13 septies een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. De Raad dient op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.3.2.7. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.3.2.8. Verzoeker, die blijkens het administratief dossier pas sedert mei 2014 in het Rijk verblijft, die sedertdien op precare en illegale wijze in het Rijk verblijft, en wiens verklaring van wettelijke samenwoning van 13 april 2015 op grond van een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Westerlo van 20 juli 2015 niet geregistreerd wordt, dit na een advies van het parket dat het gaat om een schijnsamenwoning, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die er in te bestaan alhier een gezinsleven dat is ontstaan tijdens illegaal verblijf, dat nog vrij en precair is en dat zich aandient als een fait accompli, verder te kunnen leiden en minstens vanuit België daartoe gerechtigd te worden en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds. Gelet

op de bovenvermelde omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken geldt er prima facie geen positieve verplichting voor de verwerende partij om verzoeker op het grondgebied te laten vertoeven. Hieraan kan geen afbreuk gedaan worden door de kritiek van verzoeker op de vaststelling in de bestreden bijlage 13 septies dat verzoeker niet aantoonde dat hij het gezinsleven niet verder kan zetten in zijn land van herkomst. De voorgehouden band van verzoeker met de zoon van zijn vriendin kunnen ook niet tot een andersluidend oordeel leiden. Blijkens het administratief dossier is de zoon van verzoekers vriendin meerderjarig. Verzoeker toont niet aan dat hij met hem een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Immers vereist dit het aantonen van affectieve banden en een afhankelijkheidsband dat niet aangetoond wordt door simpelweg een attest inzake de samenstelling van het gezin over te maken alsook het bewijs dat de zoon van zijn vriendin ingeschreven is aan de UA voor het academiejaar 2015-2016. De Raad ziet dan ook niet in op grond van wat de verwachting van verzoeker gestoeld is dat de verwerende partij rekening diende te houden met de impact van de eerste bestreden beslissing op de meerderjarige zoon van verzoeksters vriendin.

3.3.2.9. De Raad wijst er net als de verwerende partij nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing): een afgewezen asielzoeker “could not at any time reasonably expect to be able to continue his family life in the Netherlands”)

3.3.2.10. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat verzoeker voorgoed gescheiden wordt van zijn vriendin. Het verhindert niet dat verzoeker een visum aanvraagt om persoonlijk te kunnen verschijnen voor de familierechtbank in het kader van zijn niet schorsend beroep dat hij samen met zijn vriendin heeft ingediend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van registratie van zijn verklaring van wettelijke samenwoning, noch om een visum met oog op gezinshereniging aan te vragen indien de familierechtbank anders beslist en de overige voorwaarden voor de afgifte van het visum vervuld worden. Verzoeker dient dan wel de opschorting of opheffing te vragen van het inreisverbod dat eveneens getroffen werd op 17 november 2015.

Het enig is prima facie niet gegrond.

De vaststelling dat geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om onderhavige vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

M. EKKA